

LISA GRAY

ZRÁDNÁ PAMĚŤ

ČAS SE KRÁTÍ
A JESSICA MUSÍ ZAČÍT JEDNAT

THRILLER

ZRÁDNÁ
PAMĚŤ

Copyright © Lisa Gray 2019

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Petra Johana Poncarová,
2022 Cover © Karolína Zacklová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3068-1 (pdf)

LISA GRAY
ZRÁDĚNÁ
PAMĚŤ

ČAS SE KRÁTÍ
A JESSICA MUSÍ ZAČÍT JEDNAT

VENDETA

Věnováno památce mého milovaného táty

PROLOG

Ten sen je pokaždé stejný.

Je uprostřed léta a noc natolik zhoustla horkem, že by do ní šlo zabodnout nůž. Je vděčná za chladný vzduch, který proudí z větráků v autě a v němž jí na opálené kůži zasychá pot. Na zpětném zrcátku visí klíčenka ve tvaru čtyřlístku a pohupuje se v umělém větru poháněném klimatizací. Šaty má podkasané ke stehnům, bosé nohy opřené o palubní desku, nehty na nohou nalakované na žvýkačkově růžovou, aby jí ladily k manikúře.

Nohama si podupává do rytmu písničky v rádiu. Je to nějaká britská kapela. Milostná balada. Před pár měsíci byla na vrcholu hitparády a pořád se často hraje. Něco o tom, jak dnes v noci umřu ve tvém náručí. Písnička se jí líbí. Zakloní hlavu a začne si zpívat spolu s kapelou.

Oba se smějí tomu, jak falešně zpívá, a ona si znovu potáhne z jointu a vyfoukne kroužky kouře. Auto naplní sladký pach trávy. Dopije zbytek piva a prázdnou láhev pohodí na palubní desku před sedadlem spolujezdce a láhev s žuchnutím přistane vedle sandálů. Otře si hřbetem ruky mokré rty a znovu se připojí na refrén.

Je opilá, zhulená, šťastná a těší se na to, co přinese zbytek večera. Je čtvrtého července. Den nezávislosti. Čas slavit. Odněkud z dálky zaslechne hvizd následovaný rachotem a práskáním.

Začal ohňostroj.

Auto prudce zahne, nadskočí a cukne a ona cítí, že z hladkého asfaltu sjeli na nebezpečnou cestu. Kolébá se na sedadle ze strany na stranu a kola auta šplhají po nerovném terénu. Padla ještě větší tma. V šeru auta slabě žhne zapálený konec jointu. Světla dálnice za nimi se neustále zmenšují, až je nakonec zcela pohltí noc. Přední světla auta se najednou naplno rozzáří a ona zamrká. Oči si po pár vteřinách zvyknou, ale stejně nevidí po obou stranách nebezpečné cesty nic než nejasné obrysy juk krátkolístých, jejichž tlusté větve se natahují k uhlově temnému nebi jako paže groteskních oblud.

Písnička pořád hraje.

Avšak nálada se změní.

Ze snu je noční můra.

Nejprve je slyší a teprve potom vidí.

Sténání a nářek. Vzdechy a hekání. Nechce vidět, co dělají. Nechce čelit skutečnosti. Jenže ví, že musí.

Natáhne třesoucí se ruku a otevře dveře.

Nejprve ji zasáhne ten pach.

Pot a pivo a... ještě něco.

A pak je uvidí.

On na ní leží. Košile se mu napíná na zádech. Je černobíle kostkovaná. V podpaží se mu rozlévají mokré kruhy. Modré džíny má shrnuté u kolen. Mléčně bílá kůže na zadku svítí. Zpod jeho těla vyklouzne štíhlá bledá ruka a popadne ho za potem splepené vlasy na zátylku.

Nejdřív nechápe, co vidí.

A pak jí to dojde.

Je to špatně, dostane vztek a ví, že to musí zarazit.

Nevzpomíná si, že by brala do ruky nůž.

*Nebo že by se vydala směrem k nim.
Nebo že by znovu a znovu zarážela čepel do měkkého masa.
Ale vybavuje si krev.
A pamatuje si jekot.*

Rue Hunterová otevřela oči.

Mokré prameny vlasů se jí přilepily na čelo a pod bavlněnou noční košilí se zpotila pod prsy. Bolely ji zuby, protože je příliš pevně zatínala. Ztěžka dýchala a srdce jí v hrudi zběsile bušilo.

Nabrala vzduch do plných plic. Pak ho postupně vydechla. Dovnitř a ven, dovnitř a ven. Sen se začínal vytrácet, dech se jí srovnal a srdce zpomalilo do normálního tepu.

Avšak křik se ozýval dál.

Ten totiž neustával nikdy.

Všude kolem ní se rozléhal jekot, kvílení, křik a nadávky a zvuky se odrážely od stěn prázdných chodeb. Byla to hudba provázející odsouzené. Dvacet jedna žen, které, stejně jako Rue Hunterová, čekaly na smrt.

Okénkem naproti ní vtékalo dovnitř světlo rozbřesku jako krev a měkce osvětlovalo malý prostor, který ji obklopoval: postel, na níž ležela, záchod z průmyslové nerezové oceli a umyvadlo v rohu, stůl, na kterém stálo několik notně ohmataných knih v brožované vazbě, stěny obložené bílými kachlíky, které nezdobily plakáty ani rodinné fotografie.

Odhodila tenkou pokrývku a pomalu spustila nohy přes okraj postele. Položila bosá chodidla na chladný beton. Třemi kroky došla na druhou stranu cely, které měřila 1,8 krát 3,3 metru.

Zdvihla ruce ke světlu v okně. Pod nehty na rukou neměla zasklé kaštanově hnědé stopy. Záhyby a vrásky kůže na kloubech a mezi prsty nebyly potřísněné karmínově rudou. Po zápěstích jí nestékala hustá, vínově zbarvená tekutina jako horké krvavé

slzy. Svěsila ruce a zařála je v pěst tak pevně, až se jí krátké nehty zaryly do dlaní.

Zírala ven zamřížovaným oknem a nad obzorem zatím dál vycházelo slunce. Uvědomovala si, že z tohoto místa už mnoho dalších východů ani západů slunce pozorovat nebude.

Za deset dnů bude po smrti.

Připoutaná k pojízdnému lůžku v barvě pistáciového krému. Paže rozpřažené, jako by letěla. Ze tří stran ji bude zpoza oken pozorovat hrůzné obecenstvo. Nad hlavou jí budou tikat věžeňské hodiny a odpočítávat minuty a vteřiny, než se jí droga rozproudí v žilách. Napřed přivodí bezvědomí, pak svalovou paralýzu, zástavu dechu a nakonec jí přestane tlouct srdce.

Smrti se nebála.

Snažit se žít v takovém prostředí bylo mnohem těžší.

Ale bála se toho, že se nikdy nedozví pravdu.

Že se nikdy nedozví, co se během té dávné letní noci opravdu stalo.

Rue Hunterová potřebovala vědět, jestli má skutečně na rukou krev.

A na to, aby to zjistila, jí zbývalo necelých deset dní.

JESSICA

Jessica Shawová bydlela ve městě teprve šest měsíců. Nebylo to dlouho, ale stačilo to, aby poznala, že jde o cizí auto.

Když vyrazila se svým šéfem, Edem Crozierem, pěšky na oběd k Randymu, stálo auto na druhé straně silnice, asi sedmdesát metrů od malé detektivní agentury, kde Jessica pracovala. Když se o půl hodiny později vraceli, auto se nepohnulo ani o píd, a když si Jessica pozdě odpoledne vyšla před vstupní dveře na cigaretu, pořád stálo na stejném místě.

Modrá metalíza. Pětidveřové. Nějaký rodinný sedan. Od čelního skla se odráželo slunce a stínítko nad sedadlem řidiče bylo stažené, takže ať už za volantem seděl kdokoliv, nebylo na něj vidět. Nebyl to nijak okázalý vůz, ale pro Hundred Acres byl jednoznačně příliš nóbl.

A pak tu byla poznávací značka přišroubovaná k přednímu nárazníku. Auto stálo příliš daleko, takže Jessica nerozeznala jednotlivá čísla, ale viděla, že černá písmena a čísla na značce

jsou vyražena na pozadí, kde se mísila tyrkysová, oranžová a modrá barva. Nebyl to ten druh auta, který by měl poznávací značku na míru, a rozhodně nešlo o obvyklou kalifornskou poznávací značku s modrými znaky na bílém podkladě, takže si Jessica domyslela, že řidič přijel z jiného státu.

Na každý pád už tou dobou znala prakticky všechna auta ve městě. Možná by nedokázala identifikovat úplně všechny řidiče, ale většinu z nich rozhodně od pohledu poznala. Jedna z výhod jejího pracovního místa, které se nacházelo v přední části kanceláře, u velkého okna shlížejícího na hlavní silnici. Okno bylo obrácené na sever a rámovalo výhled na žlutou planinu pokrytou křovisky, která se táhla na kilometry daleko po obou stranách dvojproude silnice a až na občasný sloup vysokého napětí a hory v dálce byla prázdná.

Kromě dopravního ruchu se nebylo moc na co dívat.

Neznámá vozidla městem téměř vždy pouze projížděla. Kamiony jezdící na krátké i dlouhé vzdálenosti. Pickupy, kombíky, městská auta pro dva. Všechna používala silnici v Hundred Acres, jen aby se cestou do Města hříchu a zpět vyhnula losangeleské aglomeraci.

Na rozdíl od nich teď Jessica neměla namířeno nikam. Ale spoň prozatím.

Většinu života – a prvních pět let své kariéry soukromé vyšetřovatelky – strávila v New Yorku. Po náhlé a nečekané smrti svého otce Jessica prodala dům, vyrazila na cesty a Velké jablko nechala nadobro za sebou. Stěhovala se od města k městu, od případu k případu, a ráda se vydávala kamkoliv, kam ji práce zavedla. Jenže minulý rok se z jednoho vyšetřování v Eagle Rock, ve čtvrti na severovýchodě Los Angeles, vyklubal velmi osobní případ a Jessica měla štěstí, že z něj vyvázla živá.

Newyorský státní licenční odbor ji dostihl v době, kdy zrovna pracovala na případu pohřešovaných osob v Josephine County v Oregonu, kousek za státní hranicí. Její licence soukromé

vyšetřovatelky potřebovala prodloužit a úřad jí odmítal dát razítko na další dva roky ve chvíli, kdy pracovala mimo stát. Její původní šéf Larry Lutz ji na cestách kryl, jak nejlépe uměl, ale když se po událostech v Eagle Rock objevily novinové titulky a upozornily úřad na skutečnost, že Jessica pracovala mimo svou jurisdikci, ani on s tím nic nezmohl.

Návrat do New Yorku pro ni nepřipadal v úvahu a zdálo se, že její vyšetřovatelská kariéra dospěla ke konci. Jenže pak jí Jason Pryce, detektiv sloužící u losangeleské policie, který znal jejího otce, nabídl alternativu, aby nemusela obsluhovat v restauraci nebo stát za barem. Nějaký kamarád jeho kamaráda vlastnil malou detektivní agenturu v Hundred Acres, pouštním městečku v Antelope Valley, přibližně sto kilometrů od Los Angeles. Než se dočká nové kalifornské licence, může zatím vypomáhat starému harcovníkovi Edu Crozierovi. A pak už na ni bude čekat celý stát, ne-li celý svět.

„Kalifornie je velká,“ podotkl Pryce. „Je tu spousta místa na toulky.“

Jessica přepnula notebook do režimu spánku a začala si balit věci. Ed odešel o hodinu dřív, aby si „vyřídil nějaké záležitosti“ ve vedlejší měste. Jessica věděla, že ony záležitosti spočívají v tom, že se rychle osprchuje a oholí a pak stihne konec šťastné hodinky U Rubena v Shady Bluff. Ed Crozier už překročil šedesátku a před pěti lety ovdověl. Byl odhodlán stárnout skandálně a v nejbližší době nehodlal zpomalovat.

Jessica se podívala na hodinky. Bylo těsně po šesté. V pátek večer obvykle končila dřív, ale chtěla ještě dodělat papírování k nejnovějšímu případu. Michelle Fosterovou, třicetiletou kriminálníci z Hundred Acres, měli vyhodit z práce v místní prodejně alkoholu, jakmile Jessica dodá majiteli obchodu Jedu Lockermanovi potvrzení, že jeho zástupkyně zasahuje do objednávek zboží, přepisuje faktury a pak z tátova pickupu prodává pití nezletilé mládeži.

A aby se věci ještě víc zkomplikovaly, dotyčná Michelle byla také našťvaná bývalá přítelkyně chlápka, s nímž Jessica právě chodila, takže ji časem rozhodně čekala agresivní návštěva. Ale ještě ne. Na to bylo ještě brzy. Což znamenalo, že ono záhadné modré auto nemá s Michelle Fosterovou nic společného.

Jessica vsunula do papírové obálky kopii složky Michelle Fosterové a obálku nacpala do tašky. Cestou domů ji hodí Lockermanovi do schránky. Zhasla v kanceláři a vyšla ven do teplého pouštního večera. Slunce ještě nezačalo se svým líným sestupem a Jessica měla dosud jasný výhled na silnici. Otočila se, aby za sebou zamkla. Sedan dosud stál u silnice, několik metrů od obrovského vyšisovaného poutače na pánský klub v šedesát kilometřů vzdáleném městě Victorville.

Jessica se zrovna chystala zamířit ke svému autu, což byl Chevrolet Silverado, když vtom se otevřely dveře sedanu a vystoupil řidič. Tedy řidička. Byla to žena. Chvíli tam jen stála – večerní vánek kolem ní rozvířil obláček prachu – jako by přemýšlela, co podniknout dál. Pak využila toho, že zrovna nejelo žádné auto, a cílevědomě přešla dva pruhy směrem k detektivní agentuře.

Mohlo jí být kolem pětapadesáti. Měla na sobě volné světlé kalhoty, bílou lněnou blůzu a na nohou páskové sandály na mírném podpatku. Ledově plavé vlasy měla ostříhané do stylového mikáda a oči jí chránily obří sluneční brýle, jaké nosívala Jackie Kennedyová. K tělu si tiskla bílou koženou kabelku, jako by očekávala, že se každou chvíli objeví zloděj, který využije příležitosti a pokusí se jí tašku vytrhnout. Zatímco se k ní žena blížila, Jessica ji pozorovala. Zblízka dotyčná vypadala jako stárnoucí máma ze středostavovské rodiny, která strávila mnoho let tím, že vodila děti na fotbal, ten typ, který se aktivně zapojuje do rodičovského sdružení a peče nejlepší sušenky na školní charitativní bazary.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ oslovila ji Jessica.

„Ráda bych se s vámi pobavila o možnosti, že bych si vás najala na jeden případ.“

Jessica v jejím hlase rozeznala náznak jižanského přízvuku. Možná Arizona nebo Texas. Ne dost silný na to, aby žena z těch států pocházela, ale nejspíš tam dlouho žila.

„Je mi líto, ale pro dnešek už jsme skončili.“ Aby zdůraznila svá slova, pokývla Jessica k ceduli s nápisem „Zavřeno“, která visela za skleněnými dveřmi. „Zastavte se tu v pondělí ráno po desáté a promluvíme si.“

„V pondělí už bude pozdě. Potřebuju s vámi mluvit dnes.“

„Tak proč jste se v kanceláři nezastavila dřív? Většinu odpovědně jste tu proseděla v autě u silnice.“

„Chtěla jsem s vámi mluvit o samotě.“

Jessica se zamračila. „Můj šéf odešel z kanceláře více než před hodinou. Na soukromý rozhovor jste měla spoustu času.“

„Chtěla jsem se ujistit, že se nevrátí.“

„Dobrá. O čem jste chtěla mluvit?“

Žena se nadechla tak zhluboka, až se zachvěla, jako by se odhodlávala říct to, co měla na srdci. A pak se z ní ta slova kvapem vyvalila, jako by se jich potřebovala rychle zbavit.

„Před více než třiceti lety se moje sestra přiznala k tomu, že zabila dva lidi. Přímo tady, v Hundred Acres. Od té doby je ve vězení, v oddělení pro odsouzené k smrti. A za týden má mít popravu.“

Jessica povytáhla obočí. Od začátku si myslela, že Hundred Acres je ospalá díra, kde se nikdy nic zajímavého nepříhodilo, takže ji zjištění o temné minulosti městečka překvapilo. „No panečku,“ řekla. „To jsem tedy nečekala. Vaší sestry je mi líto. Ale nevím, co to má společného se mnou.“

Žena si ji dlouho prohlížela zpoza svých obřích brýlí ve stylu Jackie Kennedyové. Jessica sledovala svůj pokřivený odraz, který na ni civěl z černých skel. Rozeznávala ve své tváři stěží

skrývanou netrpělivost, přemýšlela totiž o tom, kdy už bude moci zahájit svou vlastní šťastnou hodinku v baru.

A pak ta cizí žena dodala: „Chci, abyste dokázala nevinu mé sestry dřív, než ji zabijí.“

JESSICA

Žena se znovu rozhlédla kolem. „Nemohly bychom si promluvit uvnitř? Nechci, aby mě tu viděl někdo z města.“

„No... jistě.“

Jessica zalovila v tašce, vytáhla klíče od kanceláře a odemkla dveře. Otevřela je, vešla dovnitř a rozsvítila. Zářivka na stropě začala hlasitě hučet a pak se s mrknutím probrala a zalila místnost mdlým žlutým světlem. Žena Jessiku následovala do malé kanceláře.

„Víte, musela jsem kolem projet skoro tisíckrát, ale teď jsem poprvé uvnitř,“ poznamenala.

„Vy jste dřív v Hundred Acres bydlela?“ zeptala se Jessica.

„Já jsem tu dokonce vyrostla. Teď se jmenuju Rose Daltonová, ale tenkrát jsem byla Rose Hunterová. A moje sestra je Rue Hunterová. Žily jsme s mámou kus odsud, na Perry Street.“

Rue Hunterová.

To jméno jí bylo vzdáleně povědomé, ale Jessičina paměť v tu chvíli odmítala vydat jakékoliv podrobnosti.

Jessica pozorovala Rose Daltonovou, která si pohledem měřila každý centimetr místnosti, jako když člověk shání bydlení a obhlíží si nemovitosti. Kdyby na místě odešla a nabídla tu zakázku nějaké fajnové detektivní agentuře v Los Angeles, Jessica by jí to nevyčítala. Kdyby raději sáhla po luxusním střešním bytě než po garsonce v suterénu.

Kancelář nebyla nic moc extra a nejspíš se příliš nezměnila od dob, kdy sestry Hunterovy žily s matkou ve městě. Většinu jedné stěny zabíralo pět kovových kartoték, každá se čtyřmi zásuvkami. Zásoby kancelářských potřeb spočívaly na dlouhé polici, opodál stál nefunkční větrák a další stěnu zabíral fax, který plival levný nekvalitní papír. Jako pracovní místa sloužily dva velké staré dřevěné stoly, které už dávno ztratily lesk. Oba měly po obou stranách otlučená kožená křesílka. Na každém stole stála zlatá bankéřská lampa se zeleným stínidlem a pořadače, v nichž na Edův vkus nepřibývalo dost aktuálních případů.

Edův stůl se nacházel v zadní části místnosti, aby měli klienti dobrý výhled na zarámovaná osvědčení, pověšená na zdi za ním. Jessica obsadila stůl u velkého okna, takže dobře viděla na silnici, která ji, jak doufala, měla z té díry jednoho dne odvézt.

Posadila se za svůj stůl a pokynula návštěvnici, aby zaujala místo na druhé straně.

„Prosím, posadte se.“

Rose Daltonová se usadila na okraji křesla, jednou rukou pevně svírala koženou kabelku položenou na klíně. Druhou si posunula sluneční brýle nad čelo, odhrnula hustou ofinu a odhalila hluboké vrásky, takové, jaké mívají ve tváři lidé, kteří jsou většinu času zmatení nebo ustaraní. Oči měla napuchlé a pod nimi černé kruhy, jako by se poslední dobou moc nevyspala.

„Když jsem zjistila, že tu Ed Crozier pořád pracuje, nemohla jsem tomu uvěřit,“ poznamenala. „Musí mu táhnout na sedmdesát.“

„Přesně tak,“ přisvědčila Jessica. „A pořád se hrabe lidem v popelnicích a vynáší na světlo šokující nevěry v Hundred Acres, Shady Bluff a Silverdale. Vlastně kdekoliv, kde si může vydělat pár babek. A co proti Edovi vlastně máte? Proč jste se chtěla ujistit, že tu nebude?“

„Není v tom nic osobního,“ namítla Rose rychle. „Nepochybuj o tom, že svou práci dělá velmi dobře. Ale znal mě i mou sestru. Ne sice nijak důvěrně, ale dost dobře na to, abychom se zdravili, víte, jak to myslím. A stejně jako všichni ostatní ve městě je dost starý, aby si pamatoval, co se tenkrát stalo – jistě si už na sestřinu vinu dávno udělal názor. Já chci někoho, kdo v Hundred Acres není cizí a trochu to tu zná, ale kdo se na ten případ dokáže podívat objektivně. Viděla jsem vaši fotku na webu agentury a došla jsem k závěru, že vy se na to hodíte.“

„Vážně? A čím to?“

„Pro začátek jste moc mladá na to, abyste znala mou sestru. Nezapomeňte, že mluvíme o době před více než třiceti lety. Navíc nevypadáte jako někdo, kdo prožil celý život v Hundred Acres. A teď, když s vámi mluvím, mi připadá, že podle přízvuku ani nejste z okolí.“

„Pocházím z New Yorku. A jak tedy vypadá někdo z Hundred Acres?“

Pozorovala Rose, která se opřela v křesle a měřila si ji pohledem. Jessica byla štíhlá, měřila metr pětadesát a měla peroxidově blond vlasy. Pravou paži jí pokrývala pestrobarevná tetování. Droboučkový diamantový piercing v jejím nose se leskl ve světle zářivky. Potila se v upnutých kožených kalhotách a retro tričku s logem klubu CBGB.

„Ne jako vy.“

Jessica se usmála. Nebyla si jistá, zda to bylo míněno jako kompliment, ale rozhodla se, že to tak bude brát.

„Nechcete mi povědět to hlavní a pak uvidíme, jestli se dohodneme?“

Rose Daltonová si znovu přitiskla kabelku k hrudi, jako když se malé dítě tulí k příkrývce, a pak začala vyprávět.

K vraždám došlo během příšerně horkého léta roku 1987. Přesně řečeno 4. července. V sobotu večer. Většina mladých lidí byla přesně tam, kde trávili každý sobotní večer – v Cooperově baru na okraji města.

Jessica ten bar znala. Budova z betonových tvárníc už byla řadu let opuštěná, z vnějších stěn se loupal červenobílý nátěr, na zbytcích ploché střechy rašil plevel. Jedinou připomínkou zábavy, která kdysi probíhala uvnitř nyní rozpadajících se zdí, byl starý poutač vymalovaný přímo na zdi. Bar se nacházel na okraji města, jako opožděný dodatek, a dávno se na něj zapomnělo. Když Jessica zjistila, že jediná osvěžovna v Hundred Acres teď připomíná ohlodanou mršinu na sluncem vysušeném plácku, kde jedinou známku života představoval shluk juk krátkolistých, byla zděšená.

Otevřela vrchní zásuvku ve stole a vytáhla velký žlutý linkovaný poznámkový blok, aby si mohla během vyprávění Rose Daltonové dělat poznámky.

Rose vyrazila do Cooperova baru s partou kamarádů a utrácela dýška, která si vydělala během týdne jako servírka U Randyho. Byl to dusný večer a v baru bylo plno. Na oknech se srážela vlhkost a po ledově vychlazených lahvích piva stékaly pramínky. Horká těla byla naměstnaná k sobě. Slabě to tam páchlo potem, lacinou voňavkou a rozlitým alkoholem. Z reproduktorů se linula směs blues a rock-and-rollu. Všichni se bavili. Někteří hosté se dostávali do dobré nálady a další byli úplně pod obraz.

Rose Hunterová patřila do první skupiny. Rue Hunterová spadala do té druhé.

Rose si vybavovala, že svou mladší sestru zahlédla v davu na druhé straně baru. Pomyslela si, že Rue se do toho vážně pustila. Obracela do sebe panáky tequily a láhve piva, jako by hrozilo opětovné zavedení prohibice. Rue byla nezletilá, bylo

jí pouhých osmnáct, ale majitelům to bylo jedno, hlavně když podnik vydělával. A pokladny zvonily celou noc. Rueiny peníze to nebyly – nikdy žádné neměla –, ale zjevně vždycky našla někoho, kdo byl ochotný jí koupit pití.

Rose zmínila, že do baru nevyrazily dohromady. Celý večer spolu ani nepromluvily. Čtyřletý věkový rozdíl mezi nimi tenkrát působil jako propast a obě se pohybovaly ve zcela odlišných kruzích. Rose a její přátelé seděli v několika boxech v zadním rohu, dál od mladších lidí ze střední školy. Byli příliš nad věcí, než aby se bavili s nezletilými. Když se Rose po chvíli zase ohlédla, Rue byla pryč.

Jessica vzhledla od poznámek.

„A odešla s někým?“

„Nemám ponětí,“ přiznala Rose. „Tuhle část večera mám pořád zamlženou. Většina její party byla pořád v baru. Vzpomínám si, že mě v tu chvíli napadlo, že jsem tam neviděla Lucase ani Megan, takže jsem předpokládala, že Rue šla za nimi.“

„Kdo jsou Lucas a Megan?“

„Lucas James a Megan Meeksová. Ruein přítel a její nejlepší kamarádka. Ti tři byli nerozluční už od dětství. V posledním roce přátelství mezi Rue a Lucasem přerostlo v něco víc, ale přesto se pořád kamarádili všichni tři. A právě Lucas a Megan tu noc přišli o život.“

Jessica si povšimla, že starší žena použila spojení „přišli o život“, a nikoliv „byli zabiti“ nebo „byli zavražděni“, jako by jejich smrt byla prostě jen hrozná nehoda.

„A co se stalo?“

Rose sklopila pohled na stůl. Klouby na rukou měla stejně bílé jako kabelku, kterou v nich svírala. Jessiku napadlo, kolikrát už si asi za posledních třicet let přehrávala v hlavě události ze 4. července.

„To, že se něco stalo, jsem zjistila teprve druhý den brzo ráno,“ pokračovala Rose. „Myslím tím opravdu brzo, ještě před

rozbřeskem. Vzbudilo mě hlasité bušení na dveře, což v takovou ranní hodinu nikdy nevěstí dobré zprávy. Napřed mě napadlo, že se něco stalo Rue. Vyskočila jsem z postele, rozběhla se přes chodbu k jejímu pokoji a otevřela dveře. Ležela v posteli a spala. Všimla jsem si, že v pokoji to odporně páchne zvracky a čističem. Předpokládala jsem, že Rue uprostřed noci zvracela a pak se snažila ten nepořádek uklidit. Znovu se ozvalo bušení na dveře. Tentokrát mnohem hlasitější a naléhavější. Byl to šerif Holten a jeden z jeho zástupců. Podle výrazů v jejich tváři jsem si domyslela, že se stalo něco strašného. Oba se tvářili opravdu vážně a hluboce otřeseně. Zeptali se, jestli je Rue doma a jestli je v pořádku. Řekli, že s ní musí okamžitě mluvit.“

„A byla v pořádku?“

Rose se na několik vteřin zarazila a pak přikývla.

„Zástupce šerifa Holtena našel v koši na prádlo šaty, které měla Rue na sobě předchozí večer. Byly nasáklé krví, ale nešlo o její krev. Sestra na sobě neměla ani šrám, jenom pár malých škrábanců na chodidlech a rudé skvrny na rukou, kde se moc silně drhla kartáčkem na nehty. Ve vaně byly ještě zbytky čističe. Pak mi šerif Holten oznámil, že Lucas a Megan jsou po smrti a že se jejich těla našla u Ďáblova srázu.“

„U Ďáblova srázu – kde to je?“ zeptala se Jessica.

To místo jí bylo povědomé, ale drobná jiskřička vzpomínky v hloubce Jessičiny mysli zase zhasla dřív, než ji stihla rozfoukat.

„V té době se tam chodívalo na rande, když chtěly mít páry soukromí,“ dodala Rose. „Šerif a jeho zástupce nám řekli, že Megan a Lucas leželi na zadním sedadle Lucasova auta. Oba byli pobodaní. Rue tam prostě seděla, navzdory vedru se klepala v noční košili, nereagovala, nic neříkala. Myslím, že působila trochu omráčeně. Bála jsem se, že budu zvracet, že omdlím nebo něco podobného, ale věděla jsem, že kvůli Rue se musím držet. Naše máma nebyla doma – zůstala na noc s tím chlapem, se kterým se zrovna tahala –, takže jsem se o Rue musela postarat

já. Posadila jsem se vedle ní na gauč, objala ji kolem ramen, hladila ji po vlasech a opakovala jsem jí, že všechno bude dobré.“

Rose se mírně zlomil hlas a podívala se na Jessiku. Opuchlé oči teď měla zmáčené nevyplakanými slzami. Několikrát ztěžka polkla a snažila se uklidnit, aby mohla dál mluvit.

„Ale to jsem se pletla,“ řekla nakonec. „Mělo to být ještě daleko horší. Holtenův zástupce totiž našel v koši na prádlo ještě něco, nejen její šaty.“

„A co to bylo?“ zeptala se Jessica.

Následovala odmlka.

A pak Rose dodala: „Vražedná zbraň.“

MEGAN

1987

Megan Meeksová okusovala konec propisky a přemýšlela, co napsat.

Dalších pár záznamů v jejím deníku bude důležitějších – mnohem významnějších – než všechno, co těm navoněným stránkám dosud svěřila. Nesmírně na tom záleželo, takže musela najít ta správná slova. Možná že jednoho dne, až bude stará, vdaná a bude mít děti, vytáhne deník z krabice na půdě, opatrně otře prach z růžového koženkového přebalu, znovu si ta slova přečte a bude zpětně uvažovat o jedné z nejdůležitějších nocí svého života.

O noci, kdy přestala být dítětem a konečně se stala ženou.

To je ono, pomyslela si.

Stala se ženou.

Bylo to perfektní.

Rychle slova napsala, aby je nezapomněla.

3. července 1987

L. je „ten pravý“ – jsem si tím jistá. Možná spolu opravdu chodíme jenom pár týdnů, ale holka pozná, kdy je to to pravé. Vždycky jsem chtěla, aby to bylo přesně jako ve filmech, až na to dojde. A přesně takové to je. Pokaždé, když ho vidím, jako by mi po těle přebíhali mravenci, a když se na mě usměje, opravdu mám pocit, že se mi podlamují kolena. Nikdy jsem si nemyslela, ani za milion let, že by L. mohl cítit něco podobného ke mně. Ale je to tak! Až se dívám, že nemám všude modřiny, jak často se štípu, abych se ujistila, že se mi to nezdá.

Ted' jsem ráda, že jsem se rozhodla počkat na někoho výjimečného, na tu správnou chvíli. A zítra v noci to bude ta správná chvíle s tím správným člověkem. Pro L. to samozřejmě nebude poprvé, ale na tom nezáleží. Důležité je, co k sobě navzájem cítíme.

Jediné, co mě na tom štve, jsou všechny ty lži – jako by mě uvnitř trhaly na kusy –, ale vím, že on za to stojí. Navíc pravá láska to ani ve filmech nemá nikdy jednoduché, nebo snad ano? Chlapec potká dívku a pak musí oba překonat řadu překážek, než mohou být nakonec spolu. Pro mě a L. je čekání téměř u konce. Dnes v noci jsem ještě holka. A zítra budu žena.

P. S. Zajímalo by mě, jestli potom budu vypadat jinak. Poznají to lidi jenom podle toho, že se na mě podívají?

Megan si znovu přečetla záznam a cítila, jak rudne od krku až ke kořínkům vlasů. Díky bohu za zámeček a klíček. Kdyby si záznamy v deníku přečetl kdokoliv jiný, umřela by hanbou.

Otevřela první zásuvku v komodě a schovala deník pod spodní prádlo. Znovu zrudla, když jí padly oči na luxusní komplet

s černou krajkou, který si před pár týdny pořídila v Silverdale, protože věděla, že tam ji nikdo nepozná. Prádlo na sobě ještě mělo cenovku, která jí připomínala, o kolik bylo dražší než praktické kalhotky a podprsenky, které si obvykle kupovala. Na tu tenoučku podprsenku a kalhotky padla většina jejích úspor, ale k čertu s tím, pomyslela si – mnoho příležitostí výjimečnějších než tahle už nebude.

Megan zavřela zásuvku a schovala mosazný klíček od deníku do šperkovnice, která stála na komodě, mezi lacinou bižuterií a náramkem s diamanty a smaragdy, který dřív patřival mámě. Daroval jí ho Meganin táta a ona se rozhodla, že si zítra večer vezme na sebe i ten. Ležela na velké posteli a otevřela si nejnovější číslo časopisu *Sedmnáct*, kde si předtím založila roh jedné stránky.

Deset způsobů, jak se ujistit, že tvoje „poprvé“ bude perfektní.

Dostala se teprve k číslu čtyři, když vtom uslyšela tiché zaklepání na dveře. Megan rychle strčila časopis pod polštář a stihla to dřív, než do pokoje nakoukla její máma. Patty Meeksová měla na sobě ošuntělý starý župan a na hlavě sítku a velké natáčky, ale Megan si znovu uvědomila, jak je její matka krásná. Nevypadala ani zdaleka dost stará na to, aby měla sedmnáctiletou dceru. Megan doufala, že až bude v mámině věku, bude vypadat alespoň z poloviny tak dobře jako ona.

„Už jdu spát, broučku. Neponocuj moc dlouho.“

„Ještě půlhodinu, mami.“

„Tak dobře, ale ztlum tu hudbu.“

„Jasně.“

Megan vzdychla, převalila se z postele, otočila kolečkem na magnetofonu a trochu stáhla hlasitost.

„To je mnohem lepší. Dobrou noc, zlato.“

„Dobrou, mami.“

Patty za sebou zavřela dveře a zanechala dceru ve společnosti Jona Bon Joviho. Megan strávila spoustu času nahráváním

kazety, kterou si potom budou pouštět v autě. Vybírala hudbu a pečlivě vypisovala všechny názvy skladeb na lesklý přebal.

Teď si dělala starost, že je ten výběr až moc sentimentální. Chtěla, aby měl romantickou náladu, ale zase ne příliš. Zrovna uvažovala, jestli má „Open Your Heart“ od Madonny přehrát něčím jiným, když na jejím toaletním stolku zazvonil bleďemodrý telefon. Rychle popadla sluchátko, než to uslyší máma.

„Haló?“ zašeptala.

„Čau, to jsem já.“

„Lucasi!“ sykla. „Už je po půlnoci. Máma se zblázní, jestli zjistí, že jsi k nám volal takhle pozdě.“

„Jasně, jasně. A co je to nejhorší, co by se mohlo stát?“

„No, mohla by mi třeba dát zaracha na celý měsíc.“

Lucas se uchechl. „Uklidni se, Megs. Už jsi skoro dospělá. A když už jsme u toho, jsi, ehm, nachystaná na zítřejší večer?“

„No, nejspíš jo.“

Megan se najednou styděla a cítila se trapně, což bylo směšné, protože Lucase znala odjakživa.

„Hele, víš, že nemusíš dělat nic, co nechceš?“ Lucas teď mluvil jemněji. „Nikdo tě nebude soudit. Já tě nebudu...“

Megan ho přerušila. „Ale já chci, Lucasi. Vážně chci. Jenom nesnáším všechno tohle schovávání. A ty lži.“

„Jo, já vím, je to hroznej vopruz.“

Chvilí oba mlčeli a Megan slyšela, jak u Lucase slabě brblá televize. Znělo to jako komentář k fotbalovému zápasu.

„A co Rue?“ zeptal se nakonec.

„Všechno je zařízené.“

„Kde bude?“

„U Coopera. Kde jinde?“

„Jo, to jsem si domyslel.“

„Mám o ni starost.“

„Já taky.“

Pak zase nastalo ticho. Megan slyšela komentátora, jak v nočním záznamu rozebírá prohru Dodgers s Pittsburgh Pirates v zápase, který se hrál ten večer.

Pak Lucas zase promluvil. „Všechno bude fajn, Megs. Nedělej si s tím hlavu. Bude to senzace. Noc, na kterou nikdy nezapomeněš. Nenecháme si to ničím zkazit, co říkáš?“

„Já vím. Máš pravdu. Jenom... není to tak, jak jsem si představovala.“

„Užiješ si to. Slibuju. Mám tě vyzvednout v půl devátý?“

„Jo, to zní dobře. Uvidíme se zítra.“

„Dobrou, Megs.“

„Dobrou, Lucasi.“

„Jo, Megan?“

„Co?“

„Ty vážně posloucháš Bon Joviho?“

„Ty jsi ale pitomec!“

Zasmála se a položila sluchátko do vidlice. Svlékla si džíný a tričko a natáhla si letní pyžamo. Rozhodla se nechat okno otevřené na škvíru, aby dovnitř proudil chladný noční zvuk. Magnetofon vypínala ve chvíli, kdy „Livin' on a Prayer“ vystřídal Glenn Medeiros. *Tuhle rozhodně přemažu*, rozhodla se. Písnička byla až moc sladkobolná.

Když Megan lezla do postele, zadívala se na plakát k filmu *Top Gun*, který měla přilepený izolepou na dveřích ložnice. Po rameni Toma Cruise se tam vinula samolibě působící Kelly McGillis a on mezitím vrhal do kamery žhavý pohled. Když film přišel loni do kin, byly na něm s Rue přinejmenším desetkrát.

„Promiň, Mavericku,“ oslovila ho. „Teď už jsi jenom můj druhý nejoblíbenější chlap.“

Megan zhasla lampičku na nočním stolku, ležela ve tmě a přemýšlela, jak dlouho jí bude trvat, než usne. Připomínalo jí to, jak v dětství nemohla spát před Vánoci a doufala, že jí Santa Claus přinese všechno, co si přála.

Jenže tentokrát to nebylo jen těšení, ale také nervozita a nepatrný pocit, že dělá něco, co se nemá. Megan ve tmě zavrtěla hlavou. Je zamilovaná – co by na tom mohlo být špatného? Lucas má pravdu, okřikla se rozhodně. Všechno bude fajn.

Lepší než fajn.

Na tenhle víkend nikdy nezapomene.

JESSICA

Jessice bylo jasné, proč to s Rue Hunterovou šlo tak rychle z kopce.

Rose jí vysvětlila, že to začalo anonymním telefonátem do šerifovy kanceláře. Volající řidič zahlédl někdy po desáté večer dospívající dívku. Šla podél silnice, byla bosá, zkrvavená a působila zmateně. Dotyčný u ní zastavil, stáhl okénko a zeptal se, jestli jí nic není. Dívka na něj upřela podivný prázdňý pohled a pak mu řekla: „Jsou oba mrtví.“

Řidiče to natolik vyděsilo, že okamžitě odjel. Asi o kilometr dál začal svého rozhodnutí litovat a došel k závěru, že dívka nejspíš potřebovala pomoc. Proto z nejbližší telefonní budky, na kterou narazil, zatelefonoval na policii. Vyprávěl policistům, že to bylo jako výjev z hororu, kdy na konci filmu zůstane naživu jen hlavní postava.

Hundred Acres bylo hlavní město stejnojmenného okresu a šerifova kancelář se nacházela nedaleko míst, kde byla dívka spatřena. Šerifův zástupce, který hovor přijal, protože měl

zrovna noční službu, tam hned zamířil ve služebním autě a snažil se onu „dívku z hororu“ najít, ale kolem hlavní silnice nebylo po nikom ani stopy. Později u soudu vypověděl, že se po chvíli vrátil na stanici a anonymního volajícího odepsal coby blázná. Neuvědomoval si, že tou dobou už se město nenávratně proměnilo. Vzpomněl si, že si tenkrát s úsměvem povzdechl: *No, to je teda horor*. Sice se zrovna neslavil Halloween, ale pomatenci se činili i v rámci Dne nezávislosti.

Uběhlo něco málo přes tři hodiny a na stanici se opět rozezněl telefon. Tentokrát volala místní obyvatelka, Patty Meeksová. Ta k pomatencům nepatřila. Dělal si starosti o svou dceru Megan, která nepřišla domů do půlnoci, jak měla nakázáno. Patty se už pokusila obvolat Meganiny přátele. U Hunterových se ozval záznamník a Jamesovi se nijak zvlášť nestrachovali, že jejich syn dosud nedorazil domů. Koneckonců mu bylo osmnáct, po městě se konala spousta večírků a bylo teprve půl druhé ráno. Sami se zrovna vrátili z večírku u přátel. Připomněli Patty, že je úplně normální, když mladí v tomhle věku ztratí pojem o čase. Žádný důvod k obavám.

Jenže Patty Meeksová si dělala starosti. Megan nikdy v životě nepřišla domů pozdě. Patty si uvědomovala, že je na dceru nejspíš až příliš přísná, ale Megan byla hodné děvče. Zdaleka nejrozumnější z celé trojice. Kdyby se chystala zůstat venku déle, než se domluvily, určitě by zatelefonovala domů a požádala mámu o svolení.

Šerifův zástupce znal Patty Meeksovou a znal i Megan, takže okamžitě sebral klíče od služebního auta, nasedl a zamířil tou samou cestou po silnici, kterou už jednou předtím absolvoval.

Jenže tentokrát se rozhodl zabočit k Dáblůvu srázu, což bylo známé a u místní mládeže oblíbené místo mileneckých schůzek. Jenom pro jistotu.

Později, když začal opadat šok a bylo zajištěno místo činu, si zástupce šerifa vzpomněl na telefonát o bosé „dívce z hororu“.

Na místě činu se našly sandály, které nepatřily Megan Meeksové. A volající zmínil, že dívka u silnice byla vysoká, štíhlá a měla dlouhé plavé vlasy.

Ten popis přesně odpovídal Rue Hunterové, což byla blízká přítelkyně obou zemřelých.

Policisté si původně mysleli, že by Rue mohla být třetí obětí, které se nějakým způsobem podařilo útok přežít. Doufali, že by to mohla být důležitá očitá svědkyně.

Místo toho se Rue Hunterová záhy stala hlavní podezřelou.

Důkazy proti ní se rychle množily: její šaty nasáklé krví, u níž testy později prokázaly, že jde o krev Lucase Jamese a Megan Meeksové, zápisy z deníčku Megan Meeksové, podle nichž tajně chodila s Lucasem své nejlepší kamarádce za zády, vražedná zbraň pokrytá krvavými otisky Rue Hunterové, která se našla na dně koše na špinavé prádlo pod starou osuškou páchnoucí chlorovým čističem, a dívčina neochota říct policii, co se u Ďáblova srázu sakra stalo.

Kromě toho byla dívka už dlouho problémová a všichni ve městě věděli, že v posledních dvou letech se dočista utrhlá ze řetězu. *Jaká matka, taková dcera*, šuškali si. Jenomže Barb Hunterová jenom chlastala a roztáhla nohy pro kohokoliv, kdo byl ochoten jí koupit nejvíc alkoholu, zatímco dcera k pití a drogám přidala ještě vraždu.

Co se týče místní policie, Rue Hunterová splňovala všechny podmínky.

Měla prostředky. Motiv. Příležitost.

Prásk. Prásk. Prásk.

Jako výstřely z pistole.

Jenomže místo kouřící zbraně držel šerif Charlie Holten v ruce třináct centimetrů dlouhý vystřelovací nůž v čirém plastovém sáčku, což měl být jejich klíčový důkaz, až dívku obviní z dvojnásobného zabití.

A pak si Rue Hunterová zpečetila osud doznáním.